

Sygn. akt VII U 392/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Roslan- Karasińska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 1 października 2018 r. w Warszawie

sprawy R. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania R. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

z dnia 29 stycznia 2018 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony R. W. w dniu 23 lutego 2018 roku złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 29 stycznia 2018 roku, znak: (...) którą odmówiono mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 1 grudnia 2017 roku. W uzasadnieniu odwołujący wskazał, że organ rentowy bezzasadnie uznał, że niesprawność organizmu ubezpieczonego powstała wskutek wypadku przy pracy nie powoduje utraty zdolności do pracy zgodnie z poziomem kwalifikacji. W ocenie ubezpieczonego dotychczas komisje lekarskie ZUS ustalały jego niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 13 czerwca 2014 roku. W dniu 19 grudnia 2017 roku komisja lekarska ZUS ponownie stwierdziła jego niezdolność do pracy, odwołujący nie otrzymał odpisu tego orzeczenia. Pismem z dnia 17 stycznia 2018 roku otrzymał informację, że przedmiotowe orzeczenie „budzi zastrzeżenia co do zgodności z zasadami orzecznictwa lekarskiego”. W dniu 12 stycznia 2018 roku został zbadany przez komisję lekarską ZUS, która wydała orzeczenie ustalające brak niezdolności do pracy odwołującego. W ocenie ubezpieczonego przedmiotowe orzeczenie komisji lekarskiej ZUS pozostaje w sprzeczności z jego aktualnym stanem zdrowia. (odwołanie z dnia 23 lutego 2018 roku, k. 3 – 4 a.s.)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 23 lutego 2018 roku wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podniósł, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 12 stycznia 2018 roku ustalono, że R. W. nie jest niezdolny do pracy. (odpowiedź na odwołanie, k. 10 a.s.)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. W., urodzony w dniu (...) z zawodu elektromechanik samochodowy. Pracował jako pomocnik elektromontera w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. W dniu 16 czerwca 2014 roku uległ wypadkowi przy pracy w skutek którego doznał

uszczerbku na zdrowiu w wysokości 20%, z tego tytułu przyznano mu jednorazowe odszkodowanie. (bezsporne a nadto dowód: świadectwo pracy, protokół nr (...) ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy, decyzja ZUS z dnia 23 lutego 2016 roku o przyznaniu jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy – akta organu rentowego)

Ubezpieczony w okresie od dnia 8 grudnia 2015 roku (tj. od dnia zaprzestania pobierania świadczenia rehabilitacyjnego) do dnia 31 sierpnia 2016 roku pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy. (decyzja z dnia 4 marca 2016 roku – akta organu rentowego)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. decyzją z dnia 26 czerwca 2016 roku dokonał przeliczenia renty i ustalił, że odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy do dnia 31 maja 2017 roku. (decyzja ZUS z dnia 26 czerwca 2016 roku – akta organu rentowego)

Decyzją z dnia 26 października 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. dokonał przeliczenia renty i ustalił, że odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy do dnia 30 listopada 2017 roku. (decyzja ZUS z dnia 26 października 2017 roku – akta organu rentowego)

R. W. w dniu 24 października 2017 roku złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. (wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy – akta organu rentowego)

W toku postępowania wyjaśniającego, odwołujący został skierowany na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem wydanym w dniu 17 listopada 2017 roku uznał, że R. W. jest częściowo niezdolny do pracy do dnia 30 listopada 2018 roku. W dniu 19 grudnia 2017 roku odwołujący został zbadany przez Komisję Lekarską ZUS, która również stwierdziła, że R. W. jest częściowo niezdolny do pracy do dnia 30 listopada 2018 roku. (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 17 listopada 2017 roku - nieponumerowane karty akt rentowych, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 19 grudnia 2017 roku – akta organu rentowego)

W dniu 29 grudnia 2017 roku Naczelny Lekarz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych skierował na podstawie art. 14 ust. 5 pkt. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS sprawę R. W. do ponownego rozpatrzenia przez komisję lekarską ze specjalistą neurologiem w składzie. (pismo Naczelnego Lekarza ZUS – akta organu rentowego)

Orzeczeniem wydanym w dniu 12 stycznia 2018 roku. Komisja Lekarska ZUS ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. (orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 12 stycznia 2018 r. – akta organu rentowego)

W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy wydał w dniu 29 stycznia 2018 roku decyzję znak: (...) którą odmówiono R. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 1 grudnia 2017 roku. (decyzja z dnia 29 stycznia 2018 roku – akta organu rentowego)

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego R. W. złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie. (odwołanie z dnia 23 lutego 2018 roku, k. 3 – 4 a.s.)

W toku postępowania, Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2018 roku dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty neurologa, celem ustalenia czy odwołujący się jest obecnie całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy, a jeżeli tak to czy niezdolność ta powstała w związku z wypadkiem przy pracy, któremu odwołujący uległ w dniu 13 czerwca 2014 roku, czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres. (postanowienie z dnia 13 kwietnia 2018 roku, k. 13 a.s.)

Na podstawie opinii biegłego sądowego specjalisty neurologa Sąd Okręgowy ustalił, że odwołujący w wyniku wypadku przy pracy jakiemu uległ w dniu 13 czerwca 2014 roku doznał urazu kręgosłupa ze złamaniem wyrostka poprzecznego kręgu L1. Był wielokrotnie rehabilitowany w ramach prewencji ZUS. Aktualne wyniki badania (...) kręgosłupa szyjnego wykazały zmiany dyskopatyczne ale bez zmian ogniskowych w rdzeniu kręgowym, natomiast wyniki badania (...) kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego wykazały zmiany dyskopatyczne z niewielkim obniżeniem krążka m-k, bez ucisku struktur nerwowych, bez zmian ogniskowych w rdzeniu kręgowym i bez sentozy kanału kręgowego.

Zastosowane leczenie i rehabilitacja pozwoliły na uzyskanie zadowalającej poprawy stanu zdrowia ubezpieczonego. Stwierdzone schorzenia mogą wymagać okresowo dalszego leczenia oraz rehabilitacji w związku z rozpoznaną dyskopatią, ale mogą być leczone w ramach czasowej niezdolności do pracy tj. zwolnienia lekarskiego. Przy aktualnym stopniu zaawansowania objawów, ze względu na stan neurologiczny, nie powodują upośledzenia funkcji organizmu powodującego jego długotrwałą niezdolność do pracy. Ze względu na stan neurologiczny biegły nie stwierdził niezdolności do pracy zgodnie z kwalifikacjami odwołującego. (opinia biegłego neurologa, k. 27-28 a.s.)

Postanowieniem z dnia 1 października 2018 roku Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie dopuścił dowód z dokumentu w postaci decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 29 stycznia 2018 roku, znak: (...)z akt rentowych. (postanowienie z dnia 1 października 2018 roku k. 45 a.s.)

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o dokumentację zawartą w aktach sądowych, dokumentację znajdującą się w aktach rentowych ubezpieczonego oraz w oparciu o dowód z opinii biegłego lekarza sądowego specjalisty neurologa. Dokumenty załączone do akt sprawy obejmowały dokumentację medyczną R. W., a w jej skład wchodziły historie choroby i leczenia, wyniki badań oraz innego rodzaju dokumenty medyczne. Dokumenty te zawierały podstawowe informacje o schorzeniach na które cierpi odwołujący oraz historię ich leczenia. Dane pozyskane z dokumentów pozwoliły ustalić ogólny przebieg schorzeń, metody leczenia oraz stan zdrowia odwołującego aktualny na dzień wydania skarżonej decyzji, a ich wartość należy podkreślić w kontekście źródła informacji dla biegłego sądowego powołanego w niniejszej sprawie. Sąd zaś w niniejszym postępowaniu był zobowiązany do analizy stanu zdrowia odwołującego na dzień wydania skarżonej decyzji w kontekście prawidłowości dokonanej przez organ rentowy oceny w tym zakresie.

Sąd jako materiał kluczowy dla rozstrzygnięcia sprawy uznał opinię powołanego biegłego sądowego, albowiem dowód ten pozwolił na dokładne określenie zakresu dysfunkcji jakie występują w stanie zdrowia odwołującego. Z tego też powodu ustalenia poczynione przez biegłego Sąd przyjął za własne, albowiem opinia biegłego wydana została w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującego, a biegły lekarz sporządzający opinię jest specjalistą w swojej dziedzinie, posiadający bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Sąd miał na uwadze, że organ rentowy nie wnosił uwag do opinii biegłego, natomiast pełnomocnik ubezpieczonego, któremu została doręczona przedmiotowa opinia nie złożył żadnych wniosków dowodowych, ani zastrzeżeń do opinii w przepisany termin 7 dni, ani w późniejszym.

Sąd uznał, że wiadomości specjalne uzyskane od biegłego specjalisty neurologa są wystarczające do wydania orzeczenia, biegły wypowiedział się o stanie zdrowia odwołującego w sposób wyczerpujący i nie budzący wątpliwości, co do występujących u niego schorzeń, które mogłyby oddziaływać na jego niezdolność do pracy i jednoznacznie stwierdził, że schorzenia na które cierpi odwołujący nie powodują niezdolności do pracy.

W konsekwencji Sąd nie przeprowadzał kolejnych opinii, tym bardziej, że biegły także nie wskazywał na taką konieczność.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie R. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 29 stycznia 2018 roku, znak: (...), jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 148¹ § 1 k.p.c. sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna - mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych - że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Zdaniem Sądu w przedmiotowej sprawie wystąpiły przesłanki określone w art. 148¹ § 1 k.p.c., uzasadniające wydanie wyroku na posiedzeniu niejawnym, ponieważ po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, a także po

przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłych przeprowadzenie rozprawy nie było konieczne. W szczególności, żadna ze stron w pierwszym piśmie procesowym nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy.

W rozpatrywanej sprawie odwołujący w okresie do 30 listopada 2017 roku pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W związku z nadchodzącym upływem terminu, na jaki powyższe świadczenie zostało przyznane, odwołujący zwrócił się z wnioskiem do organu rentowego o ponowne przyznanie mu prawa do renty. Na mocy skarżonej decyzji organ rentowy odmówił mu prawa do ww. świadczenia, wskazując, że Komisja Lekarska ZUS w dniu 12 stycznia 2018 roku ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Odwołujący nie zgodził się ze skarżoną decyzją organu rentowego i zakwestionował decyzję z dnia 29 stycznia 2018 roku odmawiającą mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję odmawiającą ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy oparł się na przepisach ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. 2017 r., poz.1773), zwanej dalej „ustawą wypadkową” oraz ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2017 r. poz. 1383). Przy czym w sprawie nie było sporne, iż ubezpieczony uległ wypadkowi przy pracy w rozumieniu art. 3 ustawy wypadkowej. Oś sporu wyznaczało tylko i wyłącznie ustalenie dotyczące tego, czy ubezpieczony jest niezdolny do pracy zarobkowej w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległ w dniu 16 czerwca 2014 roku.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 wskazanej ustawy, z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

W myśl art. 17 ust. 1 ustawy wypadkowej, przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Definicję niezdolności zawiera przepis art. 12 ust. 1-3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 t.j.), który stanowi, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Zgodnie z art. 13 w/w ustawy, przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Dokonując oceny przewidywanego okresu niezdolności do pracy zarobkowej bierze się pod uwagę przesłanki wynikające z treści § 6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 2004 roku w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. z 2004r., Nr 273, poz. 2711), czyli charakter i stopień naruszenia sprawności organizmu oraz rokowania odzyskania zdolności do pracy. Treść powołanych przepisów obliguje do tego, aby niezdolność do pracy rozpatrywać indywidualnie w odniesieniu do konkretnej osoby, przy uwzględnieniu jej stanów chorobowych, wieku i kwalifikacji.

W rozpatrywanej sprawie R. W. dochodził ponownego ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Przedmiotem oceny Sądu było zatem to, czy ubezpieczony jest osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem.

Sąd dysponując zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a przede wszystkim mając na uwadze dostępną dokumentację medyczną, dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza neurologa celem ustalenia stanu zdrowia ubezpieczonego. Powołany biegły stwierdził, że stan zdrowia ubezpieczonego aktualny na dzień badania poprzedzającego sporządzenie opinii, z perspektywy neurologicznej nie kwalifikuje go jako osobę niezdolną do pracy. Biegły neurolog w swojej opinii podkreślił, że zastosowane dotychczas leczenie i rehabilitacja pozwoliły na uzyskanie zadowalającej poprawy stanu zdrowia ubezpieczonego. Stwierdzone schorzenia mogą wymagać okresowo dalszego leczenia oraz rehabilitacji w związku z rozpoznaną dyskopatią, ale mogą być leczone w ramach czasowej niezdolności do pracy tj. zwolnienia lekarskiego. Ze względu na stan neurologiczny biegły nie stwierdził niezdolności do pracy zgodnie z kwalifikacjami odwołującego.

Postępowanie przeprowadzone przed Sądem Okręgowym potwierdziło trafność stanowiska wyrażonego przez Komisję Lekarską ZUS w orzeczeniu z dnia 12 stycznia 2018 roku, choć wykazało, że ubezpieczony istotnie cierpi na różne schorzenia i leczy się u lekarzy specjalistów. Nie czyni to go jednak osobą niezdolną do pracy. Występujące schorzenia wymagają kontroli, a nawet leczenia, ale nie powodują naruszenia sprawności organizmu w stopniu uzasadniającym przyznanie renty, choćby z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Tym samym, zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 29 stycznia 2018 roku, znak: (...) z przyczyn powyżej wskazanych, Sąd uznał za prawidłową i na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie ubezpieczonego oddalił.

SSO Monika Roslan- Karasińska

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi odwołującego.

MW